FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 20 juni 2001 *

I mål T-188/99,

Euroalliages, Bryssel (Belgien), företrätt av D. Voillemot och O. Prost, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av N. Khan, därefter av V. Kreuschitz, båda i egenskap av ombud, biträdda av A.P. Bentley, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 1999/426/EG av den 4 juni 1999 om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import av ferrokisel med ursprung i Egypten och Polen (EGT L 166, s. 91),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A.W.H. Meij samt domarna K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger och J. Pirrung,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 13 december 2000,

följande

Dom

Bakgrund och förfarandet

1 Till följd av att sökanden riktade ett klagomål till kommissionen i december 1990, antog kommissionen den 30 juni 1992 förordning nr 1808/92 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Polen och Egypten (EGT L 183, s. 8).

2 Tullsatsen för den ifrågavarande produkten fastställdes till 32 procent genom rådets förordning (EEG) nr 3642/92 av den 14 december 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrosilikater med ursprung i Polen och Egypten och om godkännande av den slutgiltiga uppbörden av den preliminära antidumpningstullen (EGT L 369, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 69).

3 Kommissionen godtog prisåtaganden som gjorts av en egyptisk och en polsk producent/exportör (kommissionens beslut nr 92/331/EEG av den 30 juni 1992 och beslut nr 92/572/EEG av den 14 december 1992, om godtagande av en egyptisk respektive en polsk producents åtagande inom ramen för ett antidumpningsförfarande beträffande import av ferrokisel med ursprung i Egypten och Polen (EGT L 183, s. 40, och EGT L 369, s. 32).

4 Slutgiltiga åtgärder vidtogs även beträffande import av ferrokisel med ursprung i andra länder dels genom rådets förordning (EG) nr 3359/93 av den 2 december 1993 om ändrade antidumpningsåtgärder rörande import av ferrokisel med ursprung i Ryssland, Kazakstan, Ukraina, Island, Norge, Sverige, Venezuela och Brasilien (EGT L 302, s. 1), dels genom rådets förordning (EG) nr 621/94 av den 17 mars 1994 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Sydafrika och Folkrepubliken Kina (EGT L 77, s. 48; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 265).

5 Den 21 december 1996 offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande om att giltighetstiden snart skulle löpa ut för vissa antidumpningsåtgärder beträffande importer från Egypten och Polen (EGT C 387, s. 3), ett tillkännagivande enligt vilket den egyptiska producenten/exportörens åtagande skulle löpa ut den 5 juli 1997 och den polska producenten/exportörens åtagande, samt antidumpningstullarna som antagits genom förordning nr 3642/92, skulle upphöra att gälla den 20 december 1997.

6 Till följd av offentliggörandet av nämnda tillkännagivande inkom sökanden den 28 mars 1997 med en begäran om översyn, i enlighet med artikel 11.2 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, s. 1, nedan kallad grundförordningen), av de åtgärder som skulle upphöra att gälla.

7 Kommissionen fann, efter att ha hört den rådgivande kommittén, att det förelåg tillräckliga bevis för att motivera att en översyn i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen skulle inledas. Kommissionen offentliggjorde således ett tillkännagivande om att ett sådant förfarande hade inletts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 204, 1997, s. 2) och påbörjade en undersökning. Undersökningen av huruvida dumpning förekommit avsåg perioden den 1 juli 1996—den 30 juni 1997 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av huruvida skada uppkommit avsåg perioden från år 1993 till slutet av undersökningsperioden.

8 I enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen fortsatte åtgärderna som antagits genom förordning nr 3642/92 att gälla i avvaktan på resultatet av översynen.

9 Den 1 februari 1999 underrättade kommissionen sökanden om de väsentliga omständigheter och överväganden som utgjorde grund för att kommissionen avsåg att föreslå att förfarandet skulle avslutas utan att några åtgärder antogs.

10 Eftersom sökanden motsatte sig att förfarandet skulle avslutas, bekräftade kommissionen sin inställning i en skrivelse av den 25 mars 1999, ställd till sökanden.

11 Den 4 juni 1999 antog kommissionen beslut 1999/426/EG om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import av ferrokisel med ursprung i Egypten och Polen (EGT L 166, s. 91, nedan kallat det omtvistade beslutet).

12 I punkt 14 i detta beslut angav kommissionen att "[f]rågan om dumpning utreddes inte vidare", mot bakgrund av dess slutsatser beträffande gemenskapsindustrins situation och sannolikheten för att skadan skulle återkomma.

13 Beträffande situationen på gemenskapsmarknaden för ferrokisel angav kommissionen att gemenskapsindustrin har gynnats av de gällande antidumpningsåtgärderna, vilka har fyllt sitt syfte när det gäller att undanröja den skada som vållats av import från Egypten och Polen. Beträffande sannolikheten för att skadan fortsätter eller återkommer uppgav kommissionen att det var osannolikt att skadan skulle fortsätta eller återkomma om åtgärderna rörande import från Egypten och Polen upphörde att gälla.

14 Sökanden delgavs det omtvistade beslutet den 1 juli 1999.

15 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 augusti 1999, väckt förevarande talan.

16 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 13 december 2000.

Parternas yrkanden

17 Sökanden har yrkat att rätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Kommissionen har yrkat att rätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

19 Kommissionen anser, samtidigt som den erkänner att sökanden är direkt och individuellt berörd av det omtvistade beslutet och utan att formellt göra en invändning om rättegångshinder, att talan inte kan tas upp till sakprövning på grund av att sökanden saknar berättigat intresse av att få saken prövad.

20 Kommissionen har inledningsvis anfört att den i det omtvistade beslutet angav att sökanden kunde inkomma med ett nytt klagomål om dess situation skulle försämras på grund av dumpad import, och att något sådant klagomål inte har ingivits.

21 Kommissionen har vidare hävdat att om förstainstansrätten ogiltigförklarar det omtvistade beslutet, måste sökanden, som åberopar omständigheter som har inträffat efter undersökningsperioden, inkomma med ett nytt klagomål för att de nya omständigheterna skall beaktas.

22 Slutligen har kommissionen, i motsats till vad sökanden har hävdat, gjort gällande att ogiltigförklaringen av det omtvistade beslutet varken kommer att medföra att de åtgärder som var i kraft den 1 juli 1999 på nytt kommer att träda i kraft eller att ett förslag om att åtgärderna skall fortsätta att gälla kommer att skickas till rådet. Kommissionen har i detta hänseende hänvisat till bestämmelserna i artikel 1 i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103, svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105, nedan kallat antidumpningsavtalet), enligt vilken en antidumpningsåtgärd endast får träda i kraft sedan en undersökning har genomförts i enlighet med nämnda avtal.

23 Sökanden har inte bestridit att den har möjlighet att inge ett nytt klagomål. Sökanden anser emellertid att grundförordningen i artikel 11.2 innehåller en specifik bestämmelse som ger gemenskapsindustrin rätt att i samband med att antidumpningsåtgärderna upphör att gälla begära att dessa åtgärder fortsätter att gälla, eftersom det är visat att det är sannolikt att skadlig dumpning återkommer. Sökanden anser att kommissionen skall tillämpa denna bestämmelse på ett fullständigt och korrekt sätt.

24 Enligt sökanden skulle inte följden av att det omtvistade beslutet ogiltigförklaras bli densamma som om sökanden ingav ett nytt klagomål.

25 Sökanden anser dessutom att kommissionens inställning berövar gemenskapsindustrin allt rättsligt skydd om en översyn avslutas.

Förstainstansrättens bedömning

26 En talan om ogiltigförklaring som har väckts av en enskild kan enligt fast rättspraxis endast upptas till prövning om sökanden har ett intresse av att få rättsakten i fråga ogiltigförklarad. Ett sådant intresse föreligger endast om ogiltigförklaringen av denna rättsakt i sig kan få rättsliga följder (förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkterna 59 och 69 och där nämnd rättspraxis).

27 I förevarande mål skulle en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet få flera olika rättsliga följder. För det första föreskrivs det i artikel 231 EG att om en talan är välgrundad skall den berörda rättsakten förklaras ogiltig. En ogiltigförklaring av beslutet att avsluta den översyn som inletts på begäran av sökanden, skulle således i enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen

medföra att de åtgärder som var föremål för översyn skulle fortsätta att gälla i avvaktan på resultatet av översynen. En sådan konsekvens skulle inte strida mot artikel 1 i antidumpningsavtalet. En ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet skulle nämligen på nytt göra dessa åtgärder, som ursprungligen hade antagits efter en vederbörlig undersökning, tillämpliga, vilket inte är detsamma som tillämpning av antidumpningsåtgärder utan föregående undersökning, något som är förbjudet enligt artikel 1 i nämnda avtal.

28 För det andra föreskrivs det i artikel 233 EG att den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. I detta avseende har förstainstansrätten i dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet (REG 1998, s. II-3939), punkterna 87—95, ansett att artikel 233 EG ger kommissionen valmöjligheten att antingen återuppta förfarandet på grundval av samtliga handlingar i förfarandet som inte har påverkats av rättens ogiltigförklaring, eller också inleda en ny undersökning som då skall avse en annan referensperiod under förutsättning att föreskrifterna i grundförordningen iakttas. I båda fallen rör det sig om en undersökning i syfte att göra en översyn av de åtgärder som upphör att gälla i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen och inte en undersökning som inletts i enlighet med artikel 5.1 i nämnda förordning på grund av ett nytt klagomål.

29 Kommissionens resonemang i det förevarande målet skulle, som kommissionen själv har medgivit, medföra att de som ville klaga på besluten att avsluta en översyn enligt artikel 11.2 i grundförordningen berövades rätten att väcka talan, och möjligheten att kontrollera rättsenligheten av sådana beslut skulle på ett allvarligt sätt begränsas. En sådan tolkning av begreppet berättigat intresse av att få saken prövad är inte förenlig med de processuella rättigheter som gemenskapsproducenter har i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen, vilka även omfattar en rätt att väcka talan mot beslut som fattas i samband med att översynen avslutas.

30 Förstainstansrätten anser följaktligen att sökanden har ett berättigat intresse av att få saken prövad.

Prövning i sak

31 Sökanden har endast åberopat en grund, vilken avser ett åsidosättande av artikel 11.2 i grundförordningen, och närmare bestämt en uppenbart oriktig bedömning av sannolikheten för att skadan skall återkomma. Den första delen av denna grund avser ett åsidosättande av bestämmelserna som är tillämpliga på en översyn enligt artikel 11.2 i grundförordningen, medan sökanden i den andra delen av grunden har anfört specifika anmärkningar avseende kommissionens bedömning av de faktiska omständigheterna i det omtvistade beslutet.

Huruvida bestämmelserna som är tillämpliga på en översyn enligt artikel 11.2 i grundförordningen har åsidosatts

32 Sökanden anser för det första att kommissionen har gjort en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av kriterierna för att bedöma sannolikheten för att skadan skulle återkomma och, för det andra, att den felaktigt ansett att omständigheter som inträffat efter undersökningsperioden inte kunde beaktas.

Kriterierna för att bedöma sannolikheten för att skadan skall återkomma

— Parternas argument

33 Sökanden anser att artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen innehåller de kriterier som är relevanta för att bedöma sannolikheten för att skadan skall återkomma. Dessa är, för det första, att det finns bevis för att dumpningen fortsätter, för det andra, att skadan helt eller delvis har kunnat undanröjas med

hjälp av antidumpningsåtgärderna och, för det tredje, att exportörernas situation eller marknadsvillkoren är sådana att det är sannolikt att det kommer att ske en ny skadlig dumpning. Sökanden har påpekat att dessa kriterier skall tillämpas alternativt och inte kumulativt, samt att det inte är de enda omständigheter som skall beaktas vid bedömningen av sannolikheten för att skadan skall återkomma. Sökanden har preciserat att de kriterier enligt artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen som beaktas vid beslutet att inleda en översyn, inte skiljer sig från dem som är tillämpliga vid ett beslut i enlighet med artikel 11.2 första stycket i samma förordning att antidumpningstullar skall fortsätta att gälla.

34 Sökanden anser att de två första av de tre kriterierna i artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen har kunnat visas i det förevarande fallet, eftersom kommissionen har uppgivit att dumpningen fortsatte och att de ifrågavarande åtgärderna hade undanröjt skadan.

35 Enligt sökanden innebär detta att kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 11.2 i grundförordningen var "begränsat" i det förevarande fallet. Mot bakgrund av att sökanden hade påvisat indicier rörande det tredje kriteriet, avseende exportörernas situation och marknadsvillkoren, borde kommissionen enligt sökanden ha framfört uppgifter som motiverade att indicierna inte beaktades för att kunna komma till slutsatsen att åtgärderna skulle avslutas.

36 Vad avser det tredje kriteriet anser sökanden att begreppet "risk för skada" i artikel 3.9 i grundförordningen kan vara användbart när det gäller att bättre förstå betydelsen av begreppet "sannolikt att skadan återkommer". Sökanden har anfört att relevansen av denna bestämmelse har bekräftats genom förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet (REG 1995, s. II-1381), och domstolens dom av den 10 februari 1998 i mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN Corporation och Koyo Seiko (REG 1998, s. I-401), vilka båda grundades på rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i

Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98). Artikel 15 i den förordningen avser, utan att använda samma termer, de begrepp som nämns i artikel 11.2 i grundförordningen. För övrigt kan amerikansk lagstiftning angående översyn av åtgärder som upphör att gälla vara användbar när det gäller att bedöma "exportörernas situation eller marknadsvillkoren" genom att den hänvisar till ett antal indicier för att i slutet av en sådan översyn bestämma huruvida villkoren är uppfyllda för att åtgärderna skall fortsätta att gälla. Sökanden anser att de indicier som anges i den amerikanska lagstiftningen kan tjäna som ett användbart komplement till de omständigheter som anges i artikel 11.2 i grundförordningen i form av exempel.

37 Kommissionen har medgivit att den i en skrivelse av den 25 mars 1999 bekräftade att dumpning fortsatte under undersökningsperioden, men har hävdat att den inte undersökte denna fråga i det omtvistade beslutet. Kommissionen har bestridit sökandens argument att den fortsatta dumpningen i det förevarande fallet skulle medföra att det var sannolikt att skadan skulle återkomma.

38 Kommissionen anser att det, beträffande bevisningen av att exportörernas situation eller marknadsvillkoren är sådana att det är sannolikt att nya fall av skadevållande dumpning kommer att inträffa, bör göras skillnad mellan det fallet att skadan har fortsatt trots åtgärderna och det fallet att de har undanröjts på grund av dessa åtgärder. Om dumpningen har fortsatt att vålla skada trots antidumpningsåtgärderna är det inte tal om att låta dessa upphöra. Om antidumpningsåtgärderna däremot har medfört att skadan undanröjts under deras giltighetstid, anser kommissionen att den är skyldig att bedöma huruvida det, för att undvika att en dumpning som är skadlig för gemenskapsindustrin återkommer, verkligen är nödvändigt att åtgärderna fortsätter att gälla. Kommissionen anser att den måste beakta varje förbättring av situationen för gemenskapsindustrin som gett upphov till antidumpningsåtgärderna.

39 Kommissionen har hävdat att det finns en tydlig skillnad mellan det förhållande som anges i artikel 3.9 i grundförordningen (risk för skada) och det förhållande som anges i artikel 11.2 i samma förordning (sannolikheten för att skadan skall återkomma). Sökanden kan således inte jämföra dessa bestämmelser genom att tolka dem analogt, eftersom det är mycket svårt att bevisa att det föreligger en

risk för skada och institutionerna endast i ett fåtal fall har antagit antidumpningsåtgärder på grund av en sådan risk.

40 Vid den muntliga förhandlingen preciserade kommissionen att begreppet skada i den mening som avses i artikel 11.2 i grundförordningen omfattar antagandet att det finns risk för skada. Kommissionen anser emellertid att antagandet att antidumpningsåtgärdernas upphörande skulle innebära att en sådan risk återkom, är av teoretisk art. I praktiken innefattar bedömningen alltid sannolikheten för att skadan återkommer.

— Förstainstansrättens bedömning

41 Enligt artikel 11.2 första stycket i grundförordningen upphör en antidumpningsåtgärd att gälla fem år efter det att den infördes "om det inte vid en översyn konstateras att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsatte eller återkom".

42 Av denna bestämmelse framgår för det första att huruvida en åtgärd skall fortsätta att gälla beror på utfallet av en bedömning av konsekvenserna av åtgärdens upphörande, det vill säga av en prognos som grundar sig på antaganden beträffande den framtida utvecklingen av situationen på den berörda marknaden. Det framgår även att endast möjligheten att skadan fortsätter eller återkommer inte är ett tillräckligt skäl för att en åtgärd skall fortsätta att gälla, eftersom det krävs att det har fastställts att det är sannolikt att skadan kommer att fortsätta eller återkomma.

43 I detta hänseende saknar det betydelse att den franska versionen av artikel 11.2 första stycket i grundförordningen, till skillnad från övriga språkversioner, inte använder orden probable (sannolik) eller probabilité (sannolikhet).

44 Grundförordningen skall nämligen tolkas mot bakgrund av antidumpningsavtalet (se förstainstansrättens dom av den 27 januari 2000 i mål T-256/97, BEUC mot kommissionen, REG 2000, s. II-101, punkterna 66 och 67). I artikel 11.3 i det avtalet föreskrivs att en slutlig antidumpningstull skall upphävas senast fem år från den dag den införts "om inte myndigheterna finner, i en översyn..., att ett hävande av tullen sannolikt skulle innebära att skada och dumpning best[od] eller återuppst[od]". I detta hänseende innebär användandet av verben établir (fastställa) och favoriser (gynna) i den franska versionen av grundförordningen att åtgärderna endast får fortsätta att gälla om resultatet av översynen visar att ett upphävande av åtgärderna skulle skapa gynnsamma förutsättningar för att skadan skulle fortsätta eller återkomma. Det behöver således inte vara styrkt att skadan kommer att fortsätta eller återkomma, utan det räcker att det är sannolikt att så kommer att ske. Det föreligger således ett implicit sannolikhetskrav även i den franska versionen av grundförordningen.

45 I det förevarande fallet är det ostridigt mellan parterna att skadan hade undanröjts under den tid då åtgärderna varit i kraft. Kommissionen skulle således undersöka sannolikheten för att skadan skulle återkomma.

46 En sådan undersökning innebär en bedömning av komplicerade ekonomiska frågor, vid vilken institutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolsprövningen av denna bedömning skall därför endast avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 30 mars 2000 i mål T-51/96, Miwon mot rådet, REG 2000, s. II-1841, punkt 94).

47 Det bör vidare erinras om att det i artikel 11.2 första stycket första meningen i grundförordningen, som reglerar villkoren för att antidumpningsåtgärder skall få fortsätta att gälla, föreskrivs att det skall vara sannolikt att skadan fortsätter eller återkommer, men att det inte uttryckligen anges vilka omständigheter som gemenskapsmyndigheterna förutsätts beakta vid bedömningen av denna sannolikhet.

48 I artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen föreskrivs däremot följande:

"En översyn vid giltighetstidens utgång skall inledas om begäran innehåller tillräckliga bevis för att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fort[satte] eller återkom... Sannolikheten för detta kan exempelvis styrkas genom bevis för fortsatt dumpning och skada eller bevis för att skadans undanröjande helt eller delvis är beroende av gällande åtgärder eller bevis för att exportörernas omständigheter eller marknadsvillkoren är sådana att det finns anledning att förmoda att den skadevållande dumpningen skulle fortsätta."

49 Det framgår av lydelsen att denna bestämmelse inte avser att precisera villkoren för att åtgärderna skall få fortsätta att gälla, utan att ange villkoren för att, efter en begäran för gemenskapsindustrins räkning, göra en översyn av åtgärderna som upphör att gälla. Undersökningen av om dessa villkor är uppfyllda görs mot bakgrund av de omständigheter som anförts till stöd för denna begäran. I detta avseende är de tre kriterier som anges, såsom exempel, i andra meningen i denna bestämmelse inte kumulativa, utan alternativa.

50 Mot bakgrund av dessa överväganden kommer förstainstansrätten att pröva sökandens påstående att dessa kriterier är relevanta för att i enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen bedöma huruvida åtgärderna skall fortsätta att gälla.

51 Inledningsvis bör det preciseras att trots den tvetydighet som den franska versionen ger uttryck för i detta avseende, skall artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen inte förstås på så sätt att något av de fall som anges i andra meningen måste "bevisas" för att, i syfte att inleda en översyn, det skall anses sannolikt att skadan kommer att fortsätta eller återkomma. De tre fallen som räknas upp i denna mening måste nämligen tolkas mot bakgrund av den första

meningen i samma stycke, i vilken det anges att en översyn skall inledas om begäran innehåller "tillräckliga bevis" för att det är sannolikt att skadan fortsätter eller återkommer. I den andra meningen ges exempel på relevant bevisning. Det följer således av systematiken i artikel 11.2 i grundförordningen att det för att inleda en översyn räcker att begäran som gjorts för gemenskapsindustrins räkning stöds av uppgifter bland annat om att något av de tre fallen som uppräknas i andra meningen i andra stycket föreligger.

52 Av det föregående följer beträffande det första fallet att en översyn skall inledas mot bakgrund av tillräckliga bevis avseende fortsatt dumpning och därav vållad skada, utan att det förutsätts att den fortsatta dumpningen redan har fastställts. Det förhållandet att sådan bevisning föreligger får emellertid inte påverka utfallet av undersökningen. För det fall fortsatt dumpning och därav vållad skada däremot har fastställts redan innan översynen inleds, har kommissionen med rätta angivit att det aldrig skulle vara tal om att låta åtgärderna upphöra att gälla. Så är det emellertid inte i det föreliggande fallet, eftersom skadan har undanröjts av de ifrågavarande åtgärderna.

53 I det andra fallet bör en översyn förvisso inledas när begäran innehåller tillräckliga bevis för att skadan helt eller delvis har undanröjts till följd av åtgärderna. Enbart det förhållandet att undanröjandet beror på åtgärderna räcker emellertid inte för att komma till slutsatsen att det är sannolikt att skadan återkommer om åtgärderna upphör att gälla. Om så var fallet skulle antidumpningsåtgärder, vilka har uppnått sitt syfte, aldrig kunna upphöra att gälla.

54 I det tredje fallet görs en uttrycklig hänvisning till sannolikheten för att en ny skadlig dumpning skall förekomma. Det är emellertid inte nödvändigt för att inleda en översyn att exportörernas situation och marknadsvillkoren, som gör det sannolikt att dumpning och därav vållad skada återkommer, verkligen har fastställts. Begäran om översyn behöver endast innehålla bevisning som motiverar

en utredning i detta avseende. För att åtgärderna däremot skall få fortsätta att gälla i enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen måste omständigheterna till grund för denna sannolikhet fastställas mot bakgrund av resultatet av en undersökning.

55 Av denna analys av artikel 11.2 i grundförordningen följer att de tre olika fallen som anges i andra stycket i sig inte utgör kriterier för bedömning av sannolikheten för att en skada skall återkomma i den mening som avses i första stycket i denna bestämmelse.

56 Den tolkning som innebär att villkoren för att inleda en översyn inte får förväxlas med förutsättningarna för att åtgärderna skall få fortsätta att gälla, har bekräftats i domarna i de ovan i punkt 36 nämnda målen NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet (punkterna 58—60) och kommissionen mot NTN Corporation och Koyo Seiko (punkterna 41 och 42), vilka rörde artiklarna 14 och 15 i förordning nr 2423/88. Det bör i detta hänseende erinras om att artikel 15 i förordning nr 2423/88, som avser översyn av åtgärder som upphör att gälla, skilde sig från artikel 11 i grundförordningen på så sätt att den uttryckligen enbart angav villkoren för att inleda en översyn, medan den inte uttryckligen angav förutsättningarna för att åtgärderna skulle få fortsätta att gälla. Under dessa omständigheter ansåg både förstainstansrätten och domstolen att det inte var kriterierna för att inleda en översyn som skulle tillämpas för att bestämma om åtgärderna skulle fortsätta att gälla. Det finns ännu större anledning att tillämpa detta resonemang på grundförordningen, eftersom förutsättningarna för att åtgärderna skall fortsätta att gälla uttryckligen anges i denna.

57 Det bör tilläggas att det både i grundförordningen och i antidumpningsavtalet föreskrivs stränga villkor för att åtgärderna skall fortsätta att gälla, genom att det fordras att sannolikheten för att dumpning och därav vållad skada återkommer faktiskt har konstaterats i en undersökning som har utförts av behöriga myndigheter.

58 Härav följer att sökanden inte kan hävda att kommissionen, på grund av att de två första kriterierna i artikel 11.2 andra stycket i grundförordningen hade konstaterats, var skyldig att föreslå att de ifrågavarande åtgärderna skulle fortsätta att gälla mot bakgrund av att sökanden förebringat indicier avseende det tredje kriteriet, vilka inte motbevisats.

59 Vad vidare avser artikel 3.9 i grundförordningen och bestämmelserna i Amerikas förenta staters antidumpningslagstiftning som sökanden anser är relevanta för att precisera bedömningskriterierna avseende sannolikheten för att en skada skall återkomma, bör det påpekas att vid en bedömning av om det föreligger en sådan sannolikhet beaktar kommissionen situationen på marknaden i dess helhet. Valet av kriterier i syfte att genomföra denna bedömning omfattas i varje enskilt fall av kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning. Förstainstansrätten kan underkänna denna bedömning endast om det föreligger uppenbara fel.

60 Den enda konkreta invändningen i detta avseende anfördes av sökanden i repliken och rör beaktandet av dumpningsfrekvensen som konstaterats under undersökningsperioden. Detta klagomål kommer att prövas nedan i punkterna 115—118.

61 Förutom denna specifika punkt har sökanden inte åberopat att kommissionen gjort uppenbara fel vid valet av de kriterier som den beaktat i det omtvistade beslutet. Sökanden har inte heller angivit på vilket sätt resultatet av bedömningen av huruvida en skada skulle återkomma skulle ha blivit annorlunda om kommissionen hade tillämpat kriterierna i artikel 3.9 i grundförordningen eller i Förenta staternas lagstiftning.

62 Följaktligen kan det som sökanden allmänt har anfört angående de bedömningskriterier som bör beaktas för att fastställa huruvida det är sannolikt att skada återkommer inte i det förevarande fallet påverka giltigheten av det omtvistade beslutet.

Huruvida omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden skall beaktas

— Parternas argument

63 Sökanden har kritiserat kommissionen för att den vid sin analys av sannolikheten för att dumpning och därav vållad skada skulle återkomma inte beaktade omständigheter som hänför sig till tiden efter det att undersökningsperioden hade avslutats den 30 juni 1997. Eftersom det var fråga om en bedömning av en framtida händelse hade det varit motiverat att beakta dessa omständigheter. Kommissionen har för övrigt gjort avsteg från sin praxis i andra ärenden. I det förevarande fallet var ett beaktande av senare inträffade omständigheter desto mer påkallat, eftersom översynen överskred tidsfristen på ett år som föreskrivs i artikel 11.5 i grundförordningen.

64 Enligt artikel 11.2 tredje stycket i grundförordningen är kommissionen skyldig att beakta all relevant bevisning som är vederbörligen dokumenterad och som har ingivits under undersökningen, det vill säga i det förevarande fallet mellan den 1 juli 1996 och den 1 juli 1999.

65 I andra hand har sökanden gjort gällande att slutet av undersökningsperioden i det förevarande fallet inte sammanfaller med slutet av den femårsperiod som börjar löpa från och med införandet av åtgärder och som avses i artikel 11.2 första stycket i grundförordningen, det vill säga den 20 december 1997. Sökanden anser således att det under alla förhållanden är nödvändigt att beakta de omständigheter som hänför sig till perioden som löpte ut den 20 december 1997 och inte till den som löpte ut den 30 juni 1997.

66 Sökanden har slutligen påpekat att dess anmärkningar i väsentliga delar grundar sig på omständigheter som hänför sig till undersökningsperioden, men att dessa kompletteras och bekräftas av omständigheter som hänför sig till tiden därefter.

Kommissionen har under det administrativa förfarandet underrättats om dessa sistnämnda omständigheter och denna institution hade enkelt kunnat kontrollera dem.

67 Enligt kommissionen skall en bedömning av sannolikheten för att dumpning och därav vållad skada fortsätter eller återkommer, göras med beaktande enbart av omständigheter som hänför sig till referensperioden, vilken inte överskrider den sista dagen av femårsperioden. Enbart dessa omständigheter kan motivera att åtgärderna skall fortsätta att gälla.

68 Kommissionen anser att denna regel inte hindrar att undersökningsperioden avslutas några månader före slutet av femårsperioden.

69 Kommissionen har slutligen påpekat att om företrädare för gemenskapsindustrin hävdar att det föreligger omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden, omständigheter som motiverar att antidumpningsåtgärder vidtas, skulle det vara bättre att inkomma med ett nytt klagomål i stället för att anföra dessa omständigheter inom ramen för en undersökning som inletts i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen.

— Förstainstansrättens bedömning

70 Enligt artikel 11.5 i grundförordningen, vilken motsvarar artikel 11.4 i antidumpningsavtalet, skall en översyn av åtgärder som upphör att gälla utföras i enlighet med bestämmelserna om förfaranden och utförandet av undersökningar, vilka särskilt återfinns i artikel 6 i grundförordningen. Detta innebär att ett beslut om att åtgärderna skall fortsätta att gälla efter utgången av femårsperioden underställs samma processrättsliga skyddsregler, beträffande utförandet av undersökningen, som det ursprungliga införandet av dessa åtgärder.

71 I artikel 6.1 i grundförordningen föreskrivs att "[u]ppgifter avseende en period som infaller efter undersökningsperioden skall normalt inte beaktas".

72 I artikel 11.2 tredje stycket i grundförordningen anges följande:

"När undersökningar enligt denna punkt utförs, skall exportörerna, importörerna, exportlandets företrädare och gemenskapsproducenterna ges tillfälle att utveckla, dementera eller yttra sig över de uppgifter som lämnats i begäran om översyn, och slutsatserna skall dras med beaktande av alla relevanta och dokumenterade bevis som framläggs avseende frågan... huruvida åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fort[satte] eller återkom..."

73 I denna bestämmelse görs, i motsats till vad sökanden tycks anse, inte något undantag från regeln i artikel 6.1 i grundförordningen såvitt avser översyn av åtgärder som upphör att gälla. Den föreskrivna skyldigheten för kommissionen att beakta "alla relevanta... bevis" avser bevis som härrör från undersökningen som utförts i enlighet med artikel 6 i grundförordningen.

74 Syftet med att fastställa en undersökningsperiod och förbudet mot att beakta senare inträffade omständigheter är att säkerställa att undersökningens resultat blir representativt och tillförlitligt. Detta gäller både undersökningar som utförs inom ramen för en översyn och undersökningar som inleds i enlighet med artikel 5 i grundförordningen. Bestämmelsen enligt vilken uppgifter avseende tiden efter undersökningsperioden normalt inte skall beaktas är således även tillämplig på undersökningar som utförs vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla.

75 Användandet av ordet normalt i artikel 6.1 i grundförordningen innebär emellertid att undantag från denna regel är tillåtna. I rättspraxis har det i detta avseende ansetts att det inte kan åligga gemenskapsinstitutionerna att införa fakta i sina beräkningar som hänför sig till en tidsperiod efter undersökningsperioden, om inte dessa fakta visar på en ny utveckling som gör det planerade införandet av en antidumpningstull uppenbart olämpligt (förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-161/94, Sinochem mot rådet, REG 1996, s. II-695, punkt 88).

76 Frågan är således om detta undantag enbart avser det fall som åsyftades av förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 75 nämnda målet Sinochem mot rådet, det vill säga att förhållanden som inträffar efter undersökningsperioden hindrar att åtgärder vidtas, eller om dessa förhållanden även kan beaktas till förmån för åtgärder, bland annat vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla, för att motivera att de ifrågavarande åtgärderna skall fortsätta att gälla. I detta avseende bör det erinras om att grundförordningen och antidumpningsavtalet innehåller stränga villkor både för att anta åtgärder och för att åtgärder skall få fortsätta att gälla. I artikel 11.2 i grundförordningen föreskrivs särskilt att skyddsåtgärder endast får fortsätta att gälla efter utgången av femårsperioden under förutsättning att de faktiska omständigheterna, som har konstaterats genom en undersökning som utförts i enlighet med grundförordningen, pekar på att det är sannolikt att skadan återkommer.

77 För det fall resultatet av en sådan undersökning däremot inte räcker för att motivera att antidumpningsåtgärder fortsätter att gälla föreskriver grundförordningen att dessa skall upphöra. Detta innebär att omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden inte får beaktas i syfte att åtgärderna skall få fortsätta att gälla. Domen i det ovan i punkt 75 nämnda målet Sinochem mot rådet omfattar enbart det fallet att omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden, vilka inte har konstaterats inom ramen för en undersökning som överensstämmer med de processrättsliga skyddsreglerna enligt grundförordningen och antidumpningsavtalet, beaktas i syfte att inte anta antidumpningsåtgärder eller att inte låta dessa fortsätta att gälla.

78 Skyldigheten att grunda ett beslut om att antidumpningsåtgärder skall fortsätta att gälla enbart på omständigheter som har framkommit inom ramen för en undersökning som utförts i enlighet med grundförordningen och antidumpningsavtalet påverkas inte av att översynen i det förevarande fallet har pågått i mer än tolv månader, vilket strider mot vad som normalt bör vara fallet enligt artikel 11.5 i grundförordningen.

79 Vad avser argumentet att kommissionen borde ha beaktat alla omständigheter som hänför sig till tiden före den 20 december 1997, det vill säga det datum då femårsperioden som började löpa från om med införandet av åtgärderna löpte ut, bör det först erinras om att kommissionen efter eget skön kan välja undersökningsperiod (se domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 86; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149). Mot bakgrund av att översynen måste pågå under viss tid, är det berättigat att undersökningsperioden avslutas några månader före utgången av femårsperioden. De överväganden som har anförts ovan avseende processrättsliga skyddsregler som skall följas inom ramen för undersökningen innebär att kommissionen inte kan beakta omständigheter som har inträffat under tiden mellan slutet av undersökningsperioden och utgången av femårsperioden.

80 Slutligen strider sökandens påstående mot dess egna argument för att talan skall tas upp till sakprövning. Sökanden kan nämligen inte både erhålla en domstolsprövning av kommissionens översyn, som utförts i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen, av åtgärderna som upphör att gälla utan att möjligheten att inkomma med ett nytt klagomål åberopas mot honom, och kräva att omständigheter som kan bli föremål för ett nytt klagomål skall beaktas inom ramen för denna domstolsprövning.

81 Härav följer att sökandens argument att kommissionen borde ha beaktat omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden saknar grund.

Anmärkningarna avseende bedömningen av de faktiska omständigheterna

Sökandens argument

82 Sökanden anser att samtliga omständigheter som kommissionen fått kännedom om i samband med översynen nödvändigtvis borde ha lett denna till slutsatsen att det var sannolikt att skadan skulle återkomma. Sökanden anser att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning såvitt avser sju specifika punkter i det omtvistade beslutet.

83 För det första har sökanden hävdat att kommissionen har gjort en oriktig bedömning avseende importvolymen. Inledningsvis har sökanden gjort gällande att kommissionen inte har beaktat att utvecklingen av importvolymen, särskilt i slutet av undersökningsperioden och efter det att denna hade upphört, utgjorde en allvarlig indikation på att skadan skulle återkomma. I repliken kritiserade sökanden kommissionen för att ha underlåtit att summera importerna från Egypten och Polen. Vad särskilt avser importen från Polen har sökanden anfört att kommissionen felaktigt har bedömt dess utveckling under och efter undersökningsperioden. Vad avser importen från Egypten har sökanden kritiserat kommissionen dels för att inte ha beaktat att minskningen av denna import endast var tillfällig under undersökningsperioden, dels för att felaktigt ha bedömt importens storlek under samma period. Den siffra som i detta avseende återges i det omtvistade beslutet skiljer sig från den som den egyptiska producenten/exportören angav i sitt svar på frågeformuläret.

84 För det andra har sökanden gjort gällande att kommissionen inte har beaktat de slutsatser som den skulle ha dragit av den ökade andel på gemenskapsmarknaden som importen från Polen och Egypten motsvarar.

85 För det tredje har sökanden kritiserat kommissionen för att den gjort en uppenbart oriktig bedömning avseende importens underprissättning. Till att börja med har kommissionen inte beaktat att det var sannolikt att en underprissättning på upp till 30 procent i förhållande till priserna som tillämpas av gemenskapsindustrin skulle återkomma vid ett upphörande av åtgärderna. Sökanden har vidare gjort gällande att trots åtgärderna har en underprissättning på 4,5 procent avseende exporten från Egypten och 4,6 procent avseende importen från Polen konstaterats i det omtvistade beslutet, samt att denna underprissättning har gjort det möjligt för exportörerna från dessa båda länder att öka volymen och marknadsandelarna. Kommissionen har under alla förhållanden underlåtit att undersöka sannolikheten för att denna underprissättning skulle fortsätta sedan åtgärderna hade upphört. Slutligen har sökanden gjort gällande att importpriset på ferrokisel från Egypten och Polen har sjunkit efter undersökningsperioden.

86 För det fjärde har sökanden hävdat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av sannolikheten för att exporten från Polen och Egypten kommer att ledas om till gemenskapsmarknaden. Inledningsvis har kommissionen inte beaktat den sannolika utvecklingen av världsmarknadspriset för ferrokisel, vilket uppvisar stora svängningar. Kommissionen har vidare begått ett uppenbart fel vad särskilt gäller den egyptiska producenten/exportören, dels såvitt avser den slutsats som borde ha dragits av dennes utnyttjande av produktionskapaciteten och storleken på dess lager, dels såvitt avser fördelningen av dess försäljning. Vad särskilt gäller den polska producenten/exportören har kommissionen inte beaktat dess prognoser avseende utnyttjandet av produktionskapaciteten.

87 För det femte har sökanden gjort gällande att kommissionen har begått ett uppenbart fel vad avser de slutsatser som skulle dras av att skadan som tillfogats gemenskapsindustrin hade undanröjts genom antidumpningsåtgärderna.

88 För det sjätte anser sökanden att kommissionen inte har beaktat slutsatserna som skulle dras av dess eget konstaterande att dumpningen fortsatte under undersökningsperioden. Sökanden har i detta hänseende gjort gällande att dumpningsnivån som konstaterades under denna period var hög. Antidumpningslagstiftningen i

Förenta staterna innehåller en uttrycklig hänvisning till detta kriterium. Sökanden har således begärt att förstainstansrätten skall förelägga kommissionen att ange den konstaterade dumpningsnivån. Vid den muntliga förhandlingen preciserade sökanden att den dumpningsnivå som fastställdes vid den ursprungliga undersökningen fastställdes till 61 procent för importen från Egypten och 44 procent för importen från Polen, vilket var en synnerligen hög nivå. Den omständigheten att dumpningen fortsatte medan åtgärderna var i kraft och att dessa åtgärder undanröjde skadan utgör ett mycket starkt bevis för att det är nödvändigt att åtgärderna får fortsätta att gälla. Sökanden anser dessutom att beviset för att de egyptiska och polska producenterna/exportörerna åsidosatte sina åtaganden under den period som åtgärderna var i kraft utgör ytterligare en indikation på att det är sannolikt att skadan kommer att återkomma. Sökanden har således begärt att förstainstansrätten skall anmoda kommissionen att presentera de rapporter som upprättats av dessa producenter/exportörer angående fullgörandet av deras åtaganden.

89 För det sjunde har sökanden kritiserat kommissionen för att den inte har beaktat att situationen för gemenskapsindustrin var sådan att det var sannolikt att skadan skulle återkomma.

Förstainstansrättens bedömning

90 Det bör inledningsvis noteras att det följer av den bedömning som förstainstansrätten har gjort ovan i punkterna 70—81 att faktiska omständigheter som hänför sig till tiden efter undersökningsperioden inte kan åberopas av sökanden i syfte att ifrågasätta det omtvistade beslutets rättsenlighet.

91 Det bör vidare erinras om att kommissionen, i syfte att motivera ett förslag om att åtgärderna skall fortsätta att gälla, måste fastställa att det föreligger konkreta omständigheter av vilka den kan sluta sig till att det inte endast är möjligt, utan sannolikt, att en skadlig prissättning skulle återkomma.

92 Därvid måste kommissionen beakta svängningar i världsmarknadspriset för ferrokisel. Båda parter har uppgivit att prisutvecklingen och andra villkor på denna marknad är svåra att förutse. Härav följer att priset och andra villkor på världsmarknaden skulle kunna utvecklas på ett sätt som gav de polska och egyptiska exportörerna incitament att binda priset på en nivå som kunde vålla gemenskapsindustrin skada eller på en nivå som inte vållade skada. När en marknad uppvisar svängningar som gör det omöjligt att göra välgrundade prognoser angående dess utveckling, kan man inte sluta sig till att det skulle ligga i exportörernas intresse att återgå till en prissättning som är skadlig för gemenskapsindustrin.

93 Kommissionen måste även beakta att de berörda exportörernas prisåtaganden i det förevarande fallet hade godtagits. Dessa exportörer har således kunnat sälja sina produkter inom gemenskapen till ett pris som inte var skadligt, vilket inte skulle ha varit fallet om de hade ålagts att betala antidumpningstullar.

94 Kommissionen har i detta sammanhang i punkt 18 i det omtvistade beslutet konstaterat att de egyptiska och polska producenterna/exportörernas priser för export till gemenskapen under undersökningsperioden låg på en nivå som var högre än den icke-skadliga nivå som fastställts för att godta deras prisåtaganden. Detta konstaterande har inte ifrågasatts av sökanden som i punkt 42 i sin replik uttryckligen angav att sökanden inte hade ifrågasatt att de egyptiska och polska producenterna/exportörerna hade fullgjort sina åtaganden under undersökningsperioden. Sökanden tog förvisso i sin replik upp frågan om ett eventuellt åsidosättande av deras åtaganden före och efter undersökningsperioden, och har begärt att förstainstansrätten skall vidta åtgärder för bevisupptagning i detta avseende. Detta resonemang kan emellertid inte påverka kommissionens konstaterande avseende undersökningsperioden som återgivits i punkt 18 i det omtvistade beslutet.

95 Det förhållandet att de polska och de egyptiska producenterna/exportörerna på eget initiativ har tillämpat högre priser än dem som de var skyldiga att sätta enligt prisåtagandena utgör en indikation på att dessa företag inte har försökt sälja sina produkter till lägsta möjliga pris i syfte att kunna öka sin försäljningsvolym och

sina marknadsandelar. Av dessa producenters/exportörers beteende under undersökningsperioden går det inte att dra slutsatsen att dessa automatiskt skulle återgå till en skadlig prissättning enbart på grund av att åtgärderna upphörde att gälla.

96 Sökandens specifika anmärkningar skall undersökas mot bakgrund av ovanstående överväganden.

97 För det första bör det, vad avser anmärkningen angående importvolymens utveckling, inledningsvis erinras om att sökanden inte ifrågasätter att de konstaterade siffrorna är riktiga, siffror avseende importvolymerna från de två berörda länderna vilka grundar sig på statistik från Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) och vilka återges i punkt 16 i det omtvistade beslutet. Det bör vidare erinras om att kommissionen inte kunde beakta importvolymens utveckling efter undersökningsperioden i syfte att motivera att de ifrågavarande åtgärderna skulle fortsätta att gälla (se ovan punkterna 70—81).

98 Kritiken som avsåg att kommissionen skulle ha underlåtit att summera importerna från Egypten och Polen i syfte att bedöma sannolikheten för att skadan skulle återkomma, stöds inte av de faktiska omständigheterna och kan således avfärdas utan att det är nödvändigt att ta ställning till frågan, som väckts av kommissionen, huruvida sökanden kunde åberopa denna kritik först i repliken. I punkt 34 i det omtvistade beslutet har kommissionen angivit att "importen från Egypten och Polen tillsammans fortsatte att vara betydande". Även om kommissionen inte har angivit summan av denna import i det omtvistade beslutet, saknar sökanden grund för att hävda att kommissionen har underlåtit att beakta den sammanlagda importen från de båda länderna i fråga.

99 Särskilt vad avser importen från Polen har sökanden ifrågasatt uppgiften i kommissionens skrivelse av den 25 mars 1999 att ökningstakten avseende importen från denna stat skulle ha minskat under undersökningsperioden och att importnivån var stabil under åren 1997 och 1998. Denna sistnämnda uppgift har inte återgivits i det omtvistade beslutet, där det i punkt 34, med hänvisning till perioden avsedd för undersökning av skadan, anges att importen från Polen "ökade, om än från en låg nivå". Under dessa omständigheter går det inte att av uppgifterna i skrivelsen av den 25 mars 1999, vilka hänförde sig till tiden efter undersökningsperioden, sluta sig till att det i det omtvistade beslutet gjorts ett uppenbart fel såvitt avser importvolymens utveckling.

100 Utifrån sökandens argument går det inte heller att fastställa att kommissionen uppenbart har underlåtit att beakta utvecklingen av importen från Polen under undersökningsperioden. Det ankommer inte på förstainstansrätten att i detta hänseende pröva giltigheten av parternas olika beräkningar mot bakgrund av de siffror som sökanden har förebringat avseende medelvärdet per kvartal av importen från detta land, eftersom dessa beräkningar avser tiden efter undersökningsperioden. Det omtvistade beslutet innehåller däremot, såvitt avser den period som har beaktats för att fastställa skada, uppgifter som visar en mycket stor ökning av importen från Polen under åren 1993—1995, en liten minskning år 1995 och en betydande ökning under undersökningsperioden, särskilt under de sista två kvartalen av denna period. Det framgår inte av det omtvistade beslutet att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta denna utveckling.

101 Den import som ökningen motsvarar har emellertid inte skett till skadliga priser, och kommissionen har därför inte gjort uppenbart fel genom att anse att det inte av denna ökning gick att sluta sig till att det var sannolikt att skadan skulle återkomma.

102 Särskilt vad avser importen från Egypten har sökanden inte visat att kommissionen i det omtvistade beslutet skulle ha underlåtit att beakta importminskningens tillfälliga karaktär. Såsom förstainstansrätten har konstaterat ovan i

punkt 92 medförde nämligen prissvängningarna på världsmarknaden avseende ferrokisel att kommissionen inte kunde förutse huruvida importen från Egypten till gemenskapen skulle öka och huruvida importpriset skulle komma att ligga på en nivå som vållade gemenskapsindustrin skada. Sökanden har för övrigt inte anfört någon konkret omständighet av vilken kommissionen skulle ha kunnat dra slutsatsen att en sådan prisutveckling var sannolik.

103 Slutligen kan anmärkningen angående skillnaden mellan den siffra som angavs i det omtvistade beslutet rörande importen från Egypten under undersökningsperioden (11 098 ton) och den siffra på 18 564 ton som angavs av den egyptiska producenten/exportören för samma tidsperiod, inte godtas. Kommissionen har nämligen förklarat anledningen till denna skillnad i sitt svaromål på så sätt att det enligt statistiken verkar som om en stor del av den mängd som har angivits av denna producent/exportör har importerats till gemenskapen efter undersökningsperioden eller sålts vidare utanför gemenskapen. Denna rimliga förklaring har inte ifrågasatts av sökanden.

104 För det andra bör det, vad avser anmärkningen att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta vilka de slutsatser som skulle dras av att ökningen av marknadsandelen i gemenskapen motsvarade importen från Egypten och Polen, erinras om att sökanden inte heller har ifrågasatt de faktiska omständigheterna som i detta avseende har konstaterats i det omtvistade beslutet. Det framgår av det omtvistade beslutet att marknadsandelarna visserligen hade ökat i motsvarande omfattning som denna import, men att de varken var särskilt höga under undersökningsperioden (1,8 procent för Egypten och 4,8 procent för Polen) eller under de föregående åren. Under sådana förhållanden, där prisnivån inom gemenskapen innebär att gemenskapsproducenterna kan göra betydande vinster, räcker det inte enbart med en ökning av marknadsandelarna i motsvarande omfattning som denna import för att det skall anses sannolikt att skadan skall återkomma om åtgärderna upphör att gälla.

105 För det tredje har sökanden, vad avser anmärkningen angående underprissättningen vid import, anfört kritik i tre separata fall. Vad avser det första fallet har sökanden inte visat att det är sannolikt att underprissättningen av importen med ursprung i Egypten och Polen kommer att uppgå till 30 procent om de

ifrågavarande åtgärderna upphör att gälla. Det har nämligen ovan i punkt 93 redan redogjorts för att de berörda producenterna/exportörerna har gjort prisåtaganden som innebär att de erhåller det högre pris som de tillämpar. Under dessa omständigheter medför sannolikt inte enbart det förhållandet att åtgärderna upphör att gälla automatiskt en så stor sänkning av priset.

106 Vad avser det andra fallet bör det erinras om att den omständigheten att det i det omtvistade beslutet konstaterades att en underprissättning fortsatte under undersökningsperioden, en underprissättning som motsvarade 4,6 procent för import med ursprung i Polen och 4,5 procent för import med ursprung i Egypten, inte ger anledning att dra slutsatsen att det är sannolikt att skadan kommer att återkomma. Kommissionen har nämligen i det omtvistade beslutet konstaterat att de åtgärder som antogs år 1992 har undanröjt skadan trots att denna underprissättning fortsatte. Detta har inte ifrågasatts av sökanden.

107 Slutligen räcker det, vad avser det tredje fallet angående sänkningen av priserna på importen från Egypten och Polen efter undersökningsperioden, att erinra om att i enlighet med förstainstansrättens ovan i punkterna 70—81 gjorda bedömning, kan ett beslut om att antidumpningstullar skall fortsätta att gälla inte grundas på sådana omständigheter.

108 För det fjärde bör det, vad avser anmärkningen om den påstådda underlåtenheten att beakta sannolikheten för att exporten från Polen och Egypten kommer att styras om till gemenskapen, inledningsvis påpekas att prissvängningarna på den berörda marknaden visserligen kan medföra en risk för en sådan omstyrning. Denna risk är emellertid inte tillräcklig för att fastställa att en sådan omstyrning är sannolik, och ännu mindre för att visa att det skulle ske på en skadlig prisnivå.

109 Av samma skäl kan argumentet att kommissionen skulle ha underskattat möjligheten att exporten från den egyptiska producenten/exportören styrdes om till gemenskapsmarknaden, inte godtas. Visserligen utgör dennes utnyttjande av produktionskapaciteten till 94 procent under undersökningsperioden inte något hinder för denna producent/exportör att besluta att styra om en del av sin

försäljning till gemenskapsmarknaden, särskilt med hänsyn till att dess export till denna marknad under denna period endast utgjorde en mindre del av dess totala export. Även storleken på lagret, som uppgivits av den egyptiska producenten/exportören, ger anledning att anta att en ökning av exporten till gemenskapen är möjlig. Dessa omständigheter är emellertid inte tillräckliga för att man skall kunna konstatera att det är sannolikt att så kommer att ske.

110 Beträffande fördelningen av den egyptiska producenten/exportörens försäljning, har kommissionen medgivit att punkt 37 i det omtvistade beslutet innehåller ett fel i och med att kommissionen där konstaterade att denne producents procentuella försäljning hade sjunkit från 68 procent år 1995 till 45 procent under undersökningsperioden. I verkligheten utgjorde dess försäljning till gemenskapen 25 procent under undersökningsperioden. Detta fel kan emellertid inte påverka resultatet av kommissionens bedömning avseende sannolikheten för att skadan skall återkomma. Även om det var möjligt för den egyptiska producenten/exportören att styra om en väsentlig del av sin försäljning till gemenskapsmarknaden, går det inte att av detta sluta sig till att det, med beaktande av prissvängningarna på världsmarknaden, var sannolikt att en sådan omstyrning skulle ske.

111 Särskilt vad avser möjligheten för den polska producenten/exportören att styra om sin export, har sökanden inte visat att kommissionen har begått ett uppenbart fel i detta avseende. Beträffande argumentet att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta denna producent/exportörs prognoser avseende utnyttjandet av produktionskapaciteten, kan det inledningsvis påpekas att sökanden inte har ifrågasatt kommissionens konstaterande att kapacitetsutnyttjandegraden var 93 procent under undersökningsperioden. För att bedöma sannolikheten för att skadan skulle återkomma var kommissionen visserligen skyldig att inte bara beakta kapacitetsutnyttjandet under undersökningsperioden utan även beakta producenten/exportörens prognoser avseende framtida kapacitetsutnyttjande, vilka ingivits till kommissionen inom ramen för undersökningen. Enbart det förhållandet att den polska producenten/exportören för åren 1997 och 1998 hade förutsett ett kapacitetsutnyttjande på 84,7 procent, vilket innebär en större tillgänglig produktionskapacitet än under undersökningsperioden, är inte tillräckligt för att styrka att den tillgängliga kapaciteten skulle komma att användas för att öka exporten till gemenskapen, och att det skulle komma att ske på en skadlig prisnivå.

112 I detta sammanhang har sökanden dessutom ifrågasatt, och lyft ur sitt sammanhang, påståendet i punkt 41 i det omtvistade beslutet att "en ökning av exporten till gemenskapen dessutom endast [skulle] kunna åstadkommas på bekostnad av den inhemska försäljningen eller exporten till andra tredje länder, och detta minskar ytterligare sannolikheten för en sådan strategi". Detta påstående ingår i ett resonemang som har till syfte att förklara att det inte skulle vara ekonomiskt rationellt för den polska producenten/exportören att, för det fall antidumpningsåtgärderna skulle upphöra att gälla, försöka sänka priserna i syfte att öka sin marknadsandel i gemenskapen. Detta med hänsyn till att den redan hade stärkt sin ställning på denna marknad genom att tillämpa priser på en icke-skadlig nivå.

113 Denna bedömning motsägs inte av de siffror som har tillhandahållits av den polska producenten/exportören, och som åberopats av sökanden, vilka visar att dess export till gemenskapen ökade under undersökningsperioden jämfört med år 1996, medan dess försäljning på den inhemska marknaden och till andra länder minskade. Ökningen av försäljningen till gemenskapen under undersökningsperioden skedde nämligen till priser som låg på en icke-skadlig nivå.

114 För det femte räcker det, vad avser anmärkningen om att skadan undanröjts, att, i enlighet med redogörelsen ovan i punkt 53, erinra om att enbart det förhållandet att skadan har undanröjts genom antidumpningsåtgärderna inte är tillräckligt för att fastställa att skadan sannolikt skulle ha återkommit om nämnda åtgärder hade upphört att gälla.

115 För det sjätte kan det, vad avser anmärkningen att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta de slutsatser som den borde ha dragit av att dumpningen fortsatte under undersökningsperioden, inledningsvis erinras om att kommissionen i det omtvistade beslutet varken uttalade sig om huruvida dumpningen hade fortsatt under denna period eller eventuella dumpningsmarginaler. I detta hänseende var det riktigt av kommissionen att endast undersöka frågan huruvida det var sannolikt att skadan skulle återkomma med hänsyn till att åtgärderna inte skulle få fortsätta att gälla om det inte förelåg en sådan sannolikhet.

116 Det bör, i motsats till vad sökanden anser, tilläggas att den påstådda fortsatta dumpningen och dumpningsmarginalerna saknar relevans i det förevarande fallet när det gäller att bedöma sannolikheten för att skadan återkommer. Den skada som gemenskapsindustrin eventuellt skulle kunna lida till följd av att prisåtagandena upphör berodde framför allt på importens underprissättning. Storleken på den dumpningsmarginal, som kan ha funnits under den tid åtgärderna har varit i kraft kan inte ha haft någon direkt inverkan i detta hänseende. För det fall en antidumpningstull, som till sitt belopp motsvarar dumpningsmarginalen, upphör att gälla kan denna marginal förvisso ha en inverkan på nivån på den underprissättning av import som skulle kunna bli följden av att en sådan tull upphör att gälla. Det bör emellertid i det förevarande fallet erinras dels om att de egyptiska och polska producenterna/exportörerna hade gjort prisåtaganden, dels om att antidumpningstullens storlek, som antagits genom förordning nr 3642/92, hade fastställts i förhållande till skadetröskeln, och inte till den dumpningsmarginal som konstaterats vid den aktuella tidpunkten.

117 Härav följer att sökanden av det förhållandet att antidumpningslagstiftningen i Förenta staterna tillåter att storleken på antidumpningsmarginalen beaktas i syfte att fastställa sannolikheten för att skadan fortsätter, eller återkommer inom ramen för en översyn av åtgärder som upphör att gälla, inte kan dra slutsatsen att kommissionen i det förevarande fallet var skyldig att beakta denna omständighet.

118 Anmärkningen att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta de slutsatser som den borde ha dragit av att dumpningen fortsatte och av dumpningsnivån under undersökningsperioden saknar följaktligen grund. Vad avser påståendet i detta sammanhang att åtagandena inte fullgjordes under undersökningsperioden bör det erinras om att sökanden har medgivit dels att dessa åtaganden fullgjordes under undersökningsperioden, dels att de ifrågavarande åtgärderna undanröjde skadan. Under dessa omständigheter framgår det inte att det förhållandet att prisåtagandena inte fullgjordes före undersökningsperioden, om detta antas vara fastställt, borde ha föranlett kommissionen att göra en annorlunda bedömning av sannolikheten för att skadan skulle återkomma. Med hänsyn härtill saknas det anledning att vidta de av sökanden begärda åtgärderna för bevisupptagning angående dumpningsnivån och fullgörandet av prisåtagandena, och det är inte nödvändigt att pröva huruvida begäran som framfördes i repliken kan tas upp till sakprövning.

119 För det sjunde bör det, vad avser anmärkningen att kommissionen skulle ha underlåtit att beakta att gemenskapsindustrins situation gjorde det sannolikt att skadan skulle återkomma, påpekas att sökanden i huvudsak har åberopat att denna industri har förlorat marknadsandelar inom gemenskapen. I detta hänseende har kommissionen konstaterat, utan att det har bestridits av sökanden i denna del, att gemenskapsindustrin trots förlorade marknadsandelar har kunnat öka sin vinst. Enligt sökandens redovisning var vinsten till och med högre under undersökningsperioden än under föregående år. Mot denna bakgrund kunde kommissionen, utan att begå ett uppenbart fel, göra bedömningen att det inte var sannolikt att skadan skulle återkomma trots att gemenskapsindustrin förlorat marknadsandelar.

120 Det bör tilläggas att även sökandens påstående, att samtliga omständigheter som kommissionen har haft kännedom om nödvändigtvis borde ha föranlett den att konstatera att det var sannolikt att skadan skulle återkomma om åtgärderna upphörde att gälla, saknar grund. Visserligen visar samtliga omständigheter som anförts av sökanden att det inte kan uteslutas att det finns en möjlighet att skadan återkommer. Denna möjlighet är emellertid inte tillräcklig för att motivera att åtgärderna skall fortsätta att gälla.

121 Av det föregående framgår att sökanden inte har visat att kommissionen, genom att anse att det inte var fastställt att det var sannolikt att skadan skulle återkomma i den mening som avses i artikel 11.2 i grundförordningen, har gjort en uppenbart oriktig bedömning. Talan skall följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

122 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Meij Lenaerts Potocki

Jaeger Pirrung

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 20 juni 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

A.W.H. Meij

Ordförande